

NORSK LOVTIDENDE

Utgitt efter offentlig foranstaltning ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 3

Utgitt 21 januar

1936

Konvensjon *) mellem Norge, Danmark, Finn- 1934
land, Island og Sverige om arv og dødsbo- 19 novbr.
skifte.

Undertegnet i København 19 november 1934.

I. Arv og uskiftet bo.

Artikkel 1.

Når en statsborger i en av de kontraherende stater ved sin død var bosatt i en av de andre stater, bedømmes retten til arv som ikke grunner sig på testament, efter loven i den stat hvor han var bosatt. Hadde den avdøde ikke de siste fem år vært bosatt i denne stat, skal dog loven i den stat hvor han var statsborger, få anvendelse såfremt nogen arving eller legatar for hvem det har rettslig betydning, begjærer det. Skulde arven efter statsborgerlandets lov tilfalle staten, kan sådan begjæring ikke fremsettes.

Begjæring om anvendelse av statsborgerlandets lov må være fremsatt innen seks måneder fra dødsfallet eller, om skifte foregår efter utløpet av denne frist, før skiftets slutning. Efterat et skifte er sluttet, kan den som har deltatt i skiftet, ikke fremsette begjæring.

Bestemmelsene i denne artikkel om retten til arv får også anvendelse på en gjenlevende ektefelles lovbestemte rett til å beholde boet udelt når den avdøde ikke hadde livsarvinger, og på sådan rett til underholdsbidrag av et dødsbos midler som efter loven i den stat hvor den avdøde var statsborger, tilkommer en arving utover hans arvelodd.

Artikkel 2.

Var den avdøde bosatt i en stat, hvor loven gir en gjenlevende ektefelle rett til å sitte i uskiftet bo med livsarvinger, kommer denne lov til anvendelse også når den avdøde var statsborger i en av de andre stater. Hadde han ikke vært bo-

*) Konvensjonen er ratifisert for Norges vedkommende ved Kronprinsregentens resolusjon av 30 november 1934. De 5 signatarmaktens ratifikasjonsdokumenter blev deponert i København 14 juni 1935. Konvensjonen trådte i kraft 1 januar 1936.

1934 19 novbr. satt i landet de siste fem år, kan dog en livsarving kreve skifte straks eller senere hvis dette er hjemlet ved loven i den stat hvor den avdøde var statsborger. Denne rett tilkommer ikke en livsarving såfremt den gjenlevende ektefelle, da ekteskapet blev inngått, var statsborger i den stat hvor den avdøde var bosatt.

Når der efter begjæring som nevnt i første ledd foretas skifte efter en svensk statsborger, har den gjenlevende ektefelle den rett til ved skiftet å utta midler til en viss verdi som er fastsatt i svensk lov.

Artikkel 3.

Var den avdøde bosatt i en stat hvor loven ikke gir en gjenlevende ektefelle rett til å sitte i uskiftet bo med livsarvinger, skal ektefellen dog ha den rett til å sitte i uskifte som måtte være hjemlet ved loven i den stat hvor den avdøde var statsborger, såfremt den avdøde ikke hadde vært bosatt i landet de siste fem år. De gjøremål som statsborgerlandets lov legger til skifteretten eller annen offentlig myndighet, overtas i så fall av den almindelige underrett i den stat hvor den avdøde var bosatt. Er også den gjenlevende ektefelle bosatt der, og statsborgerlandets lov foreskriver tilsyn med forvaltningen av boet, utøves tilsynet av en tilsynsmann (g o d m a n) som retten opnevner. Foreligger en av retten registrert opgave over boets eiendeler og gjeld (b o u p p t e c k n i n g), kommer bestemmelser i statsborgerlandets lov om utferdigelse av sådanne opgaver ikke til anvendelse.

Artikkel 4.

Er der i henhold til dansk lov truffet bestemmelse om at tilsynsverge skal opnevnes for en enke som vil sitte i uskiftet bo, får bestemmelsen bare virkning såfremt enken ved mannens død var bosatt i Danmark. Bosetter hun sig senere i en av de andre stater, faller tilsynsvergemålet bort.

Artikkel 5.

Bestemmelsene i artiklene 2, 3 og 4 om rett til å sitte i uskiftet bo med livsarvinger får tilsvarende anvendelse på retten til å sitte i uskiftet bo med adoptivbarn eller adoptivbarns livsarvinger.

Artikkel 6.

Den som efter artikkel 1, 2 eller 3 krever statsborgerlandets lov anvendt, skal, om det er nødvendig, godtgjøre at de fastsatte vilkår er til stede, og fremlegge opplysninger om innholdet av statsborgerlandets lov.

Artikkel 7.

1934

Ved deling av ektefellers bo efter den ene eller begge ektefellers død skal, forsåvidt ikke annet følger av artikkel 2 annet ledd, iakttas hvad der i artiklene 3 og 6 i konvensjonen av 6 februar 1931 er bestemt om ektefellers formuesforhold.

Artikkel 8.

Testament efter en arvelater som ved sin død var statsborger i en av statene og var bosatt i en av dem, skal med hensyn til formen ansees for gyldig såfremt der ved opprettelsen er gått frem efter loven i den av statene hvor testamentet er opprettet, eller hvor testator ved opprettelsen var bosatt eller var statsborger. Tilbakekallelse av et testament ansees for gyldig når testator har gått frem efter loven i den av statene hvor han ved tilbakekallelsen var bosatt eller var statsborger.

Artikkel 9.

Den alder og myndighet som kreves til opprettelse eller tilbakekallelse av testamentet, bedømmes efter loven i den av statene hvor testator ved opprettelsen eller tilbakekallelsen var bosatt. Hadde han da ikke vært bosatt i denne stat de siste fem år, er testamentet eller tilbakekallelsen også gyldig dersom betingelsene efter statsborgerlandets lov var til stede.

Artikkel 10.

Spørsmål om testamentets eller tilbakekallelsens ugyldighet på grunn av testators sinnstilstand eller på grunn av svik, villfarelse, tvang eller annen utilbørlig påvirkning bedømmes efter loven i den av statene hvor testator var bosatt da testamentet blev opprettet eller tilbakekalt.

Artikkel 11.

Bestemmelser i finsk eller svensk lov om at et testament efter testators død skal innleveres til retten innen en viss tid (testamentsbevaking), får også anvendelse på testament efter en statsborger i en annen av statene såfremt han ved dødsfallet var bosatt i Finland eller Sverige. Det samme gjelder bestemmelser i finsk eller svensk lov om at en arving som vil angripe et testaments gyldighet, må reise sak innen en viss tid efterat testamentet er forkynt for ham (testamentskländer).

Artikkel 12.

Spørsmål om den bindende virkning av dødsgaver, arvepakter og arveavkall overfor arvelateren skal, når denne ved

1934 sin død var statsborger i en av statene, avgjøres efter loven i 19 novbr. den av statene hvor han var bosatt da avtalen blev inngått.

Det samme gjelder spørsmål om midler som en arving har mottatt av arvelateren mens denne levet, skal ansees som forskudd på arv.

Artikkel 13.

De særlige regler som i nogen av statene gjelder om en arvings rett til fast eiendom med tilbehør, eller om en arvelaters adgang til ved testament å råde over sådan eiendom til fordel for enkelte arvinger, får anvendelse på eiendom i denne stat.

Retten til gjennom testament å treffe fideikommissariske forføininger over fast eiendom eller andre forføininger over fast eiendom til fordel for ufødte bedømmes likeledes efter loven i den stat hvor eiendommen ligger. På retten til å treffe sådanne forføininger over annet enn fast eiendom kommer denne konvensjon ikke til anvendelse.

Artikkel 14.

Er der adoptivbarn efter en statsborger i en av statene, og er adopsjonsbevillingen gitt i en av disse stater med forbehold om rett for adoptanten til uten hinder av adopsjonen å råde over sine efterlatenskaper, skal dette forbehold ha gyldighet også i de andre stater.

Artikkel 15.

Spørsmål om forbrytelse av retten til arv eller legat og om adgangen til å gjøre en arving arveløs bedømmes, når arvelateren var statsborger i en av statene, efter loven i den av statene hvor han ved sin død var bosatt.

Artikkel 16.

Om foreldelse av retten til arv eller legat efter en statsborger i en av statene gjelder loven i den av statene hvor arvelateren ved sin død var bosatt.

II. Arvelaterens gjeld.

Artikkel 17.

Arvingers ansvar for gjeld efter en statsborger i en av statene og for oppfyllelse av legat eller testamentarisk pålegg bedømmes efter loven i den av statene hvor arvelateren ved sin død var bosatt. Det samme gjelder ansvaret for oppfyllelse av underholdsplikt som påhvilde den avdøde overfor barn født utenfor ekteskap eller et sådant barns mor.

Artikkel 18.

1934

Preklusivt proklama som er utferdiget i boet efter en statsborger i en av statene, får ikke virkning for kjente fordringer, når fordringshaveren er bosatt i en av de andre stater og ikke i tide har fått særskilt underretning om proklamaet og dets virkning eller på annen måte har fått kjennskap til dette.

III. Skiftebehandling.

Artikkel 19.

Behandlingen av et dødsbo og skifte mellom den avdødes arvinger og en gjenlevende ektefelle skal, når den avdøde var statsborger i en av statene og var bosatt i en av dem, foregå efter loven i den stat hvor han ved sin død var bosatt, og skal høre under domstolene i denne stat forsåvidt loven henlegger behandlingen til retten.

Har en gjenlevende ektefelle som er statsborger i en av statene, sittet i uskiftet bo, og boet skal skiftes, foregår behandlingen efter loven i den av statene hvor den gjenlevende er eller ved sin død var bosatt, og, i den utstrekning loven foreskriver det, under medvirkning av denne stats domstoler.

Behandlingen av boet skal også omfatte formue som finnes i de andre stater.

Artikkel 20.

En gjenlevende ektefelles rett til ved skifte å utta bestemte formuegjenstander mot eller uten vederlag bedømmes efter den lov som efter artikkel 19 er bestemmende for behandlingen av boet. Det samme gjelder ektefellens adgang til ved skifte å få utsettelse med å utbetale en arvelodd mot at arvingen får panterett for sin fordring, dog således at panterett i formuegjenstander som finnes i de andre stater, bare kan stiftes efter de regler som der gjelder.

Artikkel 21.

Tvist om retten til arv eller legat efter nogen som var statsborger i en av statene og var bosatt i en av dem, om en gjenlevende ektefelles rettigheter eller om en fordring som gjøres gjeldende mot dødsboet og ikke mot loddeierne personlig, hører under domstolene i den stat hvis lov efter artikkel 19 er bestemmende for behandlingen av boet.

Er partene enige, kan dog tvisten reises i en annen av statene medmindre boet er under behandling av skifterett, testamentsfullbyrder eller en av retten opnevnt boudredningsmann eller skiftesmann, eller tvisten gjelder

1934 angrep på skiftet i et sådant bo. Sak om gyldigheten av et
19 novbr. testament efter en arvelater som var bosatt i Finnland eller
Sverige (t e s t a m e n t s k l a n d e r) kan ikke reises i de andre
stater. Det samme gjelder angrep på skiftet efter en arvelater
som var bosatt i Finnland (k l a n d e r).

Artikkel 22.

Er der i en annen av statene enn den hvis lov er bestem-
mende for bobehandlingen, formuegjenstander som tilhører
boet, skal domstolene i den stat hvor gjenstandene finnes,
etter begjæring sørge for registrering og midlertidig bevaring
av gjenstandene og for salg av gjenstander som ikke hensikts-
messig lar sig opbevare. For øvrig skal myndighetene i den
sistnevnte stat efter begjæring yde bistand ved bobehandlingen
i den utstrekning det kan kreves efter loven i denne stat.

Begjæringen kan rettes umiddelbart til vedkommende
myndighet. Omkostningene kan, om fornødent, kreves betalt
forskuddsvis. Skriftstykker som er avfattet på finsk eller is-
landsk, skal være ledsaget av bekreftet oversettelse til dansk,
norsk eller svensk.

Er dødsfallet inntruffet i en annen stat enn den hvor den
avdøde var bosatt, skal efterlatte eiendeler også uten begjæring
tas i forvaring efter de på stedet gjeldende forskrifter.

Artikkel 23.

Er et dødsbo som nevnt i artikkel 19 under offentlig
skiftebehandling i Danmark, Island eller Norge, skal lovbe-
stemmelser som innskrenker en fordringshavers adgang til
tvangsfullbyrdelse overfor boet, også anvendes med hensyn til
formuegjenstander som finnes i en annen stat enn den hvor
boet behandles. Dette gjelder dog ikke adgangen til å inndrive
skatter eller andre offentlige avgifter som er pålagt i den stat
hvor gjenstandene finnes, eller adgangen til å få dekning av
gjenstander hvori fordringshaveren har panterett eller tilbake-
holdsrett.

Artikkel 24.

Er et dødsbo som nevnt i artikkel 19 under offentlig
skiftebehandling i Danmark, Island eller Norge, får bestem-
melsene i artikkel 7 i konvensjonen om konkurs av 7 november
1933 tilsvarende anvendelse ved avgjørelsen av spørsmål om
fortrinsrett for fordringer.

Artikkel 25.

Lovbestemmelser i en av statene om at tinglysning er
nødvendig for at rettigheter som er erhvervet ved rettshandel

eller ved utlegg eller utpantning, skal ha gyldighet overfor et dødsbo, kommer ikke til anvendelse på formuegjenstander som ved dødsfallet finnes i de andre stater.

Artikkel 26.

Forsåvidt anvendelsen av foranstående bestemmelser avhenger av hvor en formuegjenstand finnes, skal en fordring som tilhørte arvelateren, ansees for å være i den stat hvis lov etter artikkel 19 er bestemmende for behandlingen av boet. Er fordringen knyttet til gjeldsbrev eller annet dokument hvis forevisning er nødvendig for å gjøre den gjeldende, ansees den dog for å være i den stat hvor dokumentet finnes.

Registrert skib eller luftfartøi ansees for å være i den stat hvor det har hjemsted.

IV. *Almindelige bestemmelser.*

Artikkel 27.

Har en domstol i en av statene truffet avgjørelse om at et bo som nevnt i artikkel 19 skal behandles av skifterett, testamentsfullbyrder eller boudredningsmann eller skiftes under medvirkning av skiftesmann, eller at det skal overlates til loddeierne selv, er avgjørelsen bindende også i de andre stater.

Det samme gjelder avgjørelser om en gjenlevende ektefelles rett til å sitte i uskiftet bo.

Artikkel 28.

Bestemmelsene om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer og forlik i konvensjonen av 16 mars 1932 skal også gjelde dommer og forlik om rett til arv eller legat, om en gjenlevende ektefelles rettigheter og om ansvar for en arvelaters gjeld, såfremt den avdøde var statsborger i en av statene og var bosatt i en av dem.

De særskilte bestemmelser som i artikkel 3 og artikkel 6 nr. 3 i den nevnte konvensjon er gitt om dommer mot en uteblitt saksøkt, får bare anvendelse når dommen gjelder gjenlevende ektefelles eller de enkelte arvingers ansvar for den avdødes gjeld.

Artikkel 29.

Denne konvensjon kommer ikke til anvendelse når arvelateren er død før konvensjonens ikrafttreden, og heller ikke når en gjenlevende ektefelle har sittet i uskiftet bo og den først avdøde ektefelle er død før det nevnte tidspunkt.

1934

Artikkel 30.

19 novbr.

Konvensjonen skal ratificeres, og ratifikasjonsdokumentene skal deponeres i det danske Utenriksministeriums arkiv så snart skje kan.

Konvensjonen trer i kraft mellom de ratifiserende stater den 1 januar eller den 1 juli som inntreffer når tre måneder er forløpet etterat minst tre av statene har deponert sine ratifikasjonsdokumenter. I forhold til senere ratifiserende stater trer konvensjonen i kraft den 1 januar eller den 1 juli som inntreffer når tre måneder er forløpet fra deponeringen av ratifikasjonsdokumentet.

Enhver av statene kan i forhold til hver av de andre si op konvensjonen med en frist av ett år til opphør den påfølgende 1 januar eller 1 juli.

1936

10 janr.

Skrivelse fra Handelsdepartementet.

I de av Handelsdepartementet fastsatte forskrifter for forarbeidelsen og bruken av medisintrantønner, av 5 desember 1931, skal herefter de nedennevnte paragrafer lyde således:

§ 15. Futteralet skal forarbeides av prima tørr furu- eller granstav av minst 16 mm.s tykkelse i utvendig høvlet stand med ren kant, og stavens bredde skal ikke overstige 100 mm. Spunsestavens bredde må ikke være under 90 mm.

§ 30. Futteralet skal forarbeides av prima tørr furu- eller granstav av minst 14 mm.s tykkelse i utvendig høvlet stand med ren kant, og stavens bredde skal ikke overstige 90 mm. Spunsestavens bredde må ikke være under 90 mm.

10 janr.

Skrivelse fra Landbruksdepartementet.

Departementet har d. d. approbert de av Lunde herredstyre i møte 29 november 1935 fastsatte vedtekter for anvendelse av jordlovens § 55 overfor innenbygdsboende eiere av jordbruk i Lunde herred, Telemark fylke.

Vedtektene lyder så:

§ 1. Finnes jordbruk tilhørende innenbygdsboende å være i vanhevd, kan jordstyret efter forutgående innhentet samtykke av Landbruksdepartementet og overensstemmende med hvad derom er bestemt i lov av 22 juni 1928 om ordning av visse jordspørsmål, dens § 55, gi eieren pålegg om å bringe bruket op i forsvarlig hevd.

Bedømmelsen av hvorvidt vanhevd i lovens forstand kan sies å være til stede, må skje under tilbørlig hensyntagen til jordens beliggenhet og skikkethet for dyrkning samt til om brukets drift sammenlignet med hvad der antas å være gjen-

nemsnittet for tilsvarende jord i herredet må sies å være i 10 janr. vesentlig grad dårlig skjøttet.

§ 2. Vedkommende jordbruk skal på forhånd befares av det samlede jordstyre. Eieren skal gis et passende varsel om befaringen og han har adgang til å være til stede under denne. Før jordstyret utferdiger sitt pålegg, skal han gis anledning til å uttale sig. Derefter blir departementets samtykke å innhente.

§ 3. Før sådant pålegg gis, skal forholdet søkes ordnet i mindelighet ved at jordstyret henstiller til eieren å iverksette de arbeider det mener bør foretas for å bringe jorden i forsvarlig hevd.

Jordstyret skal i pålegget til eieren påpeke manglene ved brukets drift og fastsette de arbeider som skal utføres for å bringe jorden i forsvarlig hevd.

§ 4. Til å etterkomme pålegget skal der settes eieren en rimelig frist hvis lengde blir å avpasse etter arten og omfanget av de arbeider som skal utføres. Så vel under fastsettelse av disse som av fristen skal der tas tilbørlig hensyn til eierens økonomiske stilling og personlige arbeidsevne.

§ 5. For overtredelse av pålegget fastsetter jordstyret en årlig løpende tvangsmulkt som blir å beregne fra den tid eieren får meddelelse om den og forfaller til betaling hvert år, dog ikke i noget tilfelle før utløpet av den frist som er satt for utførelsen av de pålagte arbeider.

§ 6. Mulkten fastsettes og forkynnes for eieren samtidig med pålegget om arbeidets utførelse. Ved fastsettelsen av dens størrelse skal jordstyret nøkternt prøve alle omstendigheter som kan antas å influere på den. Særlig må tas hensyn til eierens økonomiske evne.

Mulkten må ikke i noget tilfelle overstige kr. 1000,00 pr. år. Den inndrives og avsettes overensstemmende med hvad derom er bestemt i lovens § 54.

Skrivelse fra Landbruksdepartementet.

10 janr.

Departementet har d. d. approbert de av Nord-Rana herredstyre i møte 18 mai 1935 fastsatte vedtekter for anvendelse av jordlovens § 55 overfor innenbygdsboende eiere av jordbruk i Nord-Rana herred, Nordland fylke.

Vedtektene lyder så:

§ 1. Finnes jordbruk tilhørende innenbygdsboende å være i vanhevd, kan jordstyret efter forutgående innhentet samtykke av Landbruksdepartementet og overensstemmende med hvad derom er bestemt i lov av 22 juni 1928 om ordning av visse jordspørsmål, dens § 55, gi eieren pålegg om å bringe bruket op i forsvarlig hevd.

10 janr. Bedømmelsen av hvorvidt vanhevd i lovens forstand kan sies å være til stede, må skje under tilbørlig hensyntagen til jordens beliggenhet og skikkethet for dyrkning samt til om brukets drift sammenlignet med hvad der antas å være gjennemsnittet for tilsvarende jord i herredet må sies å være i vesentlig grad dårlig skjøttet.

§ 2. Vedkommende jordbruk skal på forhånd befares av det samlede jordstyre. Eieren skal gis et passende varsel om befaringen og han har adgang til å være til stede under denne. Før jordstyret utferdiger sitt pålegg, skal han gis anledning til å uttale sig. Derefter blir departementets samtykke å innhente.

§ 3. Før sådant pålegg gis, skal forholdet søkes ordnet i mindelighet ved at jordstyret henstiller til eieren å iverksette de arbeider det mener bør foretas for å bringe jorden i forsvarlig hevd.

Jordstyret skal i pålegget til eieren påpeke manglene ved brukets drift og fastsette de arbeider som skal utføres for å bringe jorden i forsvarlig hevd.

§ 4. Til å etterkomme pålegget skal der settes eieren en rimelig frist hvis lengde blir å avpasse efter arten og omfanget av de arbeider som skal utføres. Så vel under fastsettelse av disse som av fristen skal der tas tilbørlig hensyn til eierens økonomiske stilling og personlige arbeidsevne.

§ 5. For overtredelse av pålegget fastsetter jordstyret en årlig løpende tvangsmulkt som blir å beregne fra den tid eieren får meddelelse om den og forfaller til betaling hvert år, dog ikke i noget tilfelle før utløpet av den frist som er satt for utførelsen av de pålagte arbeider.

§ 6. Mulkten fastsettes og forkynnes for eieren samtidig med pålegget om arbeidets utførelse. Ved fastsettelsen av dens størrelse skal jordstyret nøkternt prøve alle omstendigheter som kan antas å influere på den. Særlig må tas hensyn til eierens økonomiske evne.

Mulkten må ikke i noget tilfelle overstige kr. 1000,00 pr. år. Den inndrives og avsettes overensstemmende med hvad derom er bestemt i lovens § 54.

11 janr. **Skrivelse fra Socialdepartementet.**

I medhold av kongelig resolusjon av 8 november 1935 bestemmer departementet herved i henhold til lov nr. 12 av 25 juni 1935 § 15 at den som i Hemsedal herred, Buskerud fylke, gjør sig en næring av å drive herberge, derunder gjestgiveri, pensjonatvirksomhet og annen utleie av enkeltrum, eller bevertning med mat eller drikke, fra 1 mars 1936 å regne skal ha bevilling.

Skrivelse fra Socialdepartementet.

11 janr.

Ifølge bemyndigelse gitt ved kongelig resolusjon av 25 april 1924 stadfester departementet herved i henhold til lov nr. 5 av 25 juli 1913 med enkelte redaksjonelle endringer beslutning av Kvinesdal herredstyre, Vest-Agder fylke, i møte 30 desember 1935 om vedtekt angående lukningstid for utsalgssteder.

Vedtekten gjelder inntil videre fra og med 10 februar 1936, fra hvilken dag lukningsvedtekten for Liknes opphører å gjelde.

Vedtekten for Kvinesdal herred lyder i sin stadfestede form således:

§ 1. Utsalgssteder hvor salg av varer foregår, skal med de nedenfor angitte undtagelser være lukket fra kl. 19,30 til kl. 8.

Påskeaften, pinseaften, julaften og nyttårsaften lukkes kl. 18, 1 og 17 mai lukkes kl. 12.

Søn- og helligdager holdes helt lukket.

§ 2. I lukningstiden må kunder ikke innlates. Derimot er det tillatt etter lukningstid å ekspedere kunder, som er kommet inn før lukningstiden.

§ 3. Overtredelse av disse vedtekter straffes efter loven. jfr. straffelovens § 339, 2.

Skrivelse fra Arbeidsdepartementet.

11 janr.

I henhold til § 3 i lov om bygningsvesenet av 22 februar 1924 approberes som gjeldende inntil videre den av Hønefoss bystyre i møte 30 desember 1935 vedtatte vedtekt til bygningslovens § 63, 1 for Hønefoss.

Vedtekten er sålydende:

Bensinstasjoner og tankanlegg må ikke anlegges uten bygningsrådets tillatelse. Foruten de i bygningslovens § 63, 1 omhandlede hensyn til de omboende skal der ved bedømmelsen av om tillatelse bør gis til bensinstasjon og tankanlegg også tas hensyn til hvorvidt anlegget vil virke generende for ferdselen eller skjemmende for vedkommende strøk.

Skriv fra Arbeidsdepartementet.

11 janr.

I medhald av kongeleg resolusjon frå 11 desember 1924, jfr. § 67 i brandlovi frå 15 august 1908, godkjenner departementet som gjeldande inntil vidare den tilleggssfyresegni til § 21 i brandlovi som er vedteken av Evje heradstyre i møte 21 desember 1935, um at huseigarane i det stroket kring Evje stasjon, Aust-Agder fylke, der brandlovi er gjeldande, skal sleppa plikt til å halda brandspann og brandhakar.

Fyresegni er godkjend på vilkår av at kommunen held vedlike minst 5 brandhakar.

13 janr. **Skrivelse** fra Justisdepartementet.

Ifølge bemyndigelse gitt ved kongelige resolusjoner av 16 januar 1925 og 19 august 1932, jfr. lov nr. 1 av 6 juni 1891 om politivedtekter for rikets herreder, lov av 22 mai 1875 angående adgangen til å gi dramatiske og andre offentlige forestillinger m. v. og lov nr. 3 av 17 juni 1932 om tillegg til politilovgivningen, har Justisdepartementet stadfestet en av Aremark herredstyre, Østfold fylke, i møte 17 desember 1935 vedtatt beslutning om ny politivedtekt for herredet.

Politivedtekten har følgende ordlyd:

§ 1. Som offentlig vei regnes i denne vedtekt enhver vei, gate, sti, offentlig plass, park, brygge, adkomst til gård, hus eller lignende som er almindelig beferdet eller bestemt for almindelig ferdsel.

På eller i umiddelbar nærhet av offentlig vei må det ikke finne sted oppløp eller sammenstimlen av folk, slagsmål, skrik, skråll, kortspill, dans, lek eller lignende hvorved veifreden eller den offentlige orden forstyrres, sømmeligheten krenkes, ferdselen hemmes eller veifarende forulempes. På samme steder er det forbudt å fortære eller søke å fortære rusdrikk.

Likeledes er på sådan vei sang og musikk forbudt uten efter lensmannens spesielle tillatelse for hver enkelt anledning.

§ 2. Når mange mennesker samles på offentlig vei, skal de rette sig efter politiets anordninger til ordenens opretholdelse. Om folketog eller andre prosesjoner skal det i forveien skje anmeldelse til politiet (lensmannen), barnetog 1 mai og 17 mai dog undtatt. Politiet kan forby slike optog, når det av hensyn til den offentlige orden finnes påkrevet.

§ 3. Ingen må på eller ved offentlig vei eller over denne skyte, avbrenne fyrverkerisaker, krutt eller eksploderende gjenstander, tenne op ild, kaste sten, sneball eller annet hvorved skade kan bevirkes eller de som ferdes på veien forulempes.

Ved mineringsarbeider og all omgang med skytevåben på eller ved offentlig vei, må tilbørlig forsiktighet iakttas.

§ 4. Under kjelkeakning, ski- eller skøiteløpning på offentlig vei må utvises tilstrekkelig forsiktighet overfor de veifarende. Politiet (lensmannen) kan forby sådan benyttelse av vei på steder, hvor den finnes å være farlig eller til hinder eller ulempe for ferdselen.

§ 5. Efterat politiets (lensmannens) uttalelse er innhentet, bestemmer formannskapet hvilke av herredets offent-

lige plasser kan benyttes som holdeplasser for drosjer og 13 janr. andre kjøretøier.

Nærmere regler angående drosjekjøring fastsettes av politiet, likesom politiets tillatelse må innhentes for å kunne benytte holdeplassene.

§ 6. På offentlig vei må ikke kastes eller legges avfall, søppel, spiker, glass-skår eller lignende. Søppeldynger, kloakkmunninger eller andre avløp hvorved urenslighet oppstår, må ikke anbringes således at de støter mot offentlig vei eller veigroft.

Det er forbudt å tjøre hester og kreaturer således at de kan komme inn på veiområdet. De må heller ikke slippes til beiting på offentlig innhegnet vei.

§ 7. Hunder som viser sig biske eller som har tilbøielighet til å forulempe mennesker eller dyr ved å gjø eller fare mot dem, skal holdes vekk fra offentlig vei eller forsynes med forsvarlig munnkurv. Det samme gjelder hunder som på grunn av størrelse eller rase anses farlige. Ingen må hisse hund på nogen eller undlate å holde sin hund tilbake, når den i hans påsyn anfaller nogen.

Herreløse hunder kan opbringes av politiet. Herom innrykkes bekjentgjørelse i avis. Såfremt hundeeieren ikke innen 10 dager etter kunngjørelsen har avhentet hunden og betalt de med dens optagelse påløpne omkostninger, kan politiet la hunden selge eller avlive. Kan hundens eier eller besitter ikke finnes eller er det intet å få hos ham, blir samtlige omkostninger å utrede av herredskassen.

Enhver hund skal være forsynt med halsbånd merket med eierens navn og adresse.

Hundeeiere skal dra omsorg for at deres hunder ikke følger med til eller virker forstyrrende ved gudstjenester, oppbyggelser eller andre offentlige møter eller sammenkomster.

§ 8. Enhver som ernærer sig ved bevertning med spise- eller drikkevarer, skal sørge for at det i de dertil benyttede lokaler intet foregår som strider mot orden og sømmelighet.

§ 9. Sammenkomst til avholdelse av dans og annen lystighet, eller sammenkomst av utelukkende eller overveiende selskapelig eller underholdende art, må ikke finne sted uten efter forutgående tillatelse av politiet (lensmannen) efter skriftlig ansøknning, dersom det er adgang for en ubestemt krets av personer eller for medlemmene av forening eller lignende sammenslutning.

§ 10. Offentlige forestillinger og forevisninger m. v. som er omhandlet i lov av 22 mai 1875 må ikke holdes uten tillatelse av politiet (lensmannen). Heller ikke må nogen uten politiets tillatelse som næring holde offentlig dans, maske-

13 janr. rade, skytebane, karusell, ringkasting eller lignende. For hver dag eller aften en forestilling eller forevisning som omhandlet gis, svares en avgift til kommunekassen fra kr. 2,00 til kr. 50,00 efter politiets (lensmannens) nærmere bestemmelse. Avgiften betales forskuddsvis.

Konserter, skuespill eller andre forestillinger som gis i veldedig øiemed, er fritatt for avgift, likeså kirkekonserter.

§ 11. De i §§ 9 og 10 nevnte bestemmelser gjelder også tilstelninger i friluft. Stedet må da godkjennes av politiet (lensmannen).

Tillatelse efter §§ 9 og 10 kan tilbakekalles når som helst og skal være knyttet til en bestemt person, f. eks. formannen i vedkommende forening som i alle deler skal være den ansvarlige. Han plikter til ordenens operttholdelse og til å forebygge fare for publikums sikkerhet å treffe fornødne foranstaltninger efter politiets anvisninger.

Lokalene og ordensvernene må i forveien være godkjent av politiet (lensmannen) som også kan være til stede og når som helst avbryte forestillingen eller sammenkomsten.

Besøkende plikter å etterkomme politiets eller den for sammenkomsten ansvarliges ordre og i og utenfor lokalet opføre sig sømmelig.

Den som får tillatelsen, plikter å bære de utgifter som overholdelsen av betingelsene medfører.

Slike sammenkomster skal slutte senest kl. 1. Herfra kan lensmannen i enkelte anledninger gi dispensasjon, såfremt sammenkomsten tjener almenntilgode eller veldedige formål.

§ 12. Forseelse mot denne vedtekt og mot de i henhold til denne gitte påbud straffes overensstemmende med straffelovens § 339, 2, forsåvidt de ikke rammes av strengere straffebud.

§ 13. Fra ikrafttredelsen av denne vedtekt opheves de 31 august 1895 stadfestede vedtekter for herredet.

13 janr. **Skrivelse** fra Landbruksdepartementet.

I medhold av lov om skogvern av 12 februar 1932 § 28 har Landbruksdepartementet 13 januar 1936 utferdiget bestemmelser om vernskog innen Rindal herred, Møre og Romsdal fylke.

Bestemmelsene som trer i kraft 1 februar 1936, ligger utlagt til eftersyn hos herredets lensmann og ordfører.

Overtredelse av bestemmelsene er belagt med straff.

14 janr. **Skrivelse** fra Arbeidsdepartementet.

I henhold til § 3 i lov om bygningsvesenet av 22 februar 1924 stadfestedes den av Oslo bystyre i møte 19 desember 1935

vedtatte vedtekt for bebyggelse mot Parkveien mellom Hegdehaugsveien og Uranienborgveien samt mot Uranienborgveiens nordside østenfor nr. 11 til denne gate i Oslo. 14 janr.

Vedtekten lyder så:

§ 1. Hovedgesims (d. e. murlivets øvre avslutning) skal på matr. nr. 25, 27, 29 og 31 Parkveien samt nr. 1 Uranienborgveien ligge på kote 55,00; på nr. 3, 5, 7 og 9 Uranienborgveien på kote 50,00.

§ 2. Fra disse vedtekter kan reguleringsrådet eller, hvor loven krever det, bygningsrådet under iakttagelse av bestemmelsene i bygningsloven og de almindelige bygningsvedtekter for Oslo tillate undtagelser i tilfelle hvor særlige grunner taler derfor.

Skrivelse fra Arbeidsdepartementet.

14 janr.

I henhold til § 3 i lov om bygningsvesenet av 22 februar 1924 stadfestes de av Oslo bystyre i møte 19 desember 1935 vedtatte nye vedtekter for bebyggelse av kvartalet mellom Amaldus Nielsens plass, Eckersbergs gate, Munthes gate og Tidemands gate i Oslo.

Vedtektene lyder så:

§ 1. Kvartalet skal bebygges med sammenhengende beboelseshus.

§ 2. Hovedgesimsen, d. e. murlivets øvre avslutning, skal ligge på kote + 51,30. Over hovedgesimsen skal taket ha en hellingsvinkel av inntil 30° og uten andre oppbygg enn de fornødne skorstener.

§ 3. Fra disse vedtekter kan reguleringsrådet eller, hvor loven krever det, bygningsrådet under iakttagelse av bestemmelsene i bygningsloven og de almindelige bygningsvedtekter for Oslo tillate undtagelser i tilfelle, hvor særlige grunner taler derfor.

Skrivelse fra Arbeidsdepartementet.

15 janr.

I henhold til § 27 i lov om bygningsvesenet av 22 februar 1924 stadfestes den av Flekkefjord bystyre i møte 19 desember 1935 vedtatte regulering av Nordre Kirkestredets østre side mellom Kirkegaten og Elvegaten i Flekkefjord.

I henhold til nevnte lovs § 3 stadfestes følgende av bystyret i samme møte i forbindelse med reguleringsplanen vedtatte vedtekter for bebyggelsen:

1. Bebyggelsen langs Nordre Kirkestredet mellom Kirkegaten og Elvegaten blir å utføre som tettbebyggelse.
2. Bygningenes ytre skal være i det vesentlige i overensstemmelse med hinannen.

17 janr.

Kongelig resolusjon.

1. I medhold av lov om innførsel og omsetning av brennevin m. v. av 5 april 1927 med tilleggslover av 6 mai 1932 og 29 juni 1934 §§ 8 nr. 4, 11 nr. 2 litra c, 14 siste ledd, 32 nr. 1 litra f og nr. 2 fastsettes

I. forskrifter om kontroll med kjøp og salg av brennevin, vin, fruktvin og mjød, når kjøpet foretas for andre av noen som utøver eller deltar i utøvelse av erhvervsmessig (vare- eller person-) transportvirksomhet.

II. forskrifter om (vare- eller person-) transportvirksomheters utlevering av brennevin, vin, fruktvin og mjød.

overensstemmende med fremlagte utkast.

2. Forskriftene trer i kraft efter nærmere bestemmelse av Socialdepartementet.

De utferdigede forskrifter har følgende ordlyd:

I.

Forskrifter

om kontroll med kjøp og salg av brennevin, vin, fruktvin og mjød når kjøpet foretas for andre av noen, som utøver eller deltar i utøvelse av erhvervsmessig (vare- eller person-) transportvirksomhet.

§ 1. Det er forbudt enhver som utøver eller deltar i utøvelse av erhvervsmessig (vare- og person-) transportvirksomhet å kjøpe brennevin, vin, fruktvin og mjød for andre, selv om det skjer uten godtgjørelse, med mindre nedennevnte bestemmelser iakttas. I de nevnte tilfelle er også salget av varen forbudt, med mindre bestemmelsene overholdes.

I. Der skal kreves og fremlegges skriftlig rekvisisjon fra den for hvem varen kjøpes, forsynt med hans egenhellige underskrift og opplysning om hans adresse, varens art og mengde. Rekvisisjonen skal ved innleveringen til transportvirksomheten påføres bemerkning om når og av hvem den er mottatt. For øvrig må iakttas de forskrifter m. v. som til enhver tid måtte være gjeldende om kontroll med omsetning av brennevin, vin, fruktvin og mjød efter direkte bestilling.

Navn og adresse på den som kjøper for andre skal noteres av salgsstedet, som også skal opbevare den skriftlige rekvisisjon.

II. Pakning av varen foretas av salgsstedet, som også merker emballasjen med utsalgsstedets og rekvirentens navn

og adresse. Varen kan bare sendes som fraktgods, herunder 17 janr. ilgods. Samtidig med varens ekspedering sender utsalget faktura i posten til rekvirenten.

Påbudene i foregående avsnitt gjelder dog ikke når varen sendes med A/S Vinmonopolets eller vedkommende samlags transportmidler.

§ 2. Overtredelse av disse forskrifter straffes efter § 47 i lov av 5 april 1927 med tilleggslover av 6 mai 1932 og 29 juni 1934, såfremt ikke annen straffebestemmelse medfører høiere straff.

II.

Forskrifter

om (vare- eller person-) transportvirksomheters utlevering av brennevin, vin, fruktvin og mjød.

§ 1. Enhver (vare- eller person-) transportvirksomhet som formidler utlevering av brennevin, vin, fruktvin og mjød skal, i forbindelse med varens mottagelse fra salgsstedet, levere dette en erkjennelse for mottagelsen, meddelt på en av salgsstedet utferdiget (trykt) blankett, hvorpå salgsstedet på forhånd har notert varens art og mengde, salgsstedets navn, rekvirentens (kjøperens) navn og adresse med angivelse av tidspunktet for varens bestilling og ekspedering. En gjenskap beholdes av transportvirksomheten.

Utlevering av varen fra transportvirksomheten må bare skje mot kvittering på den foran nevnte gjenskap fra den, som sammesteds er anført som rekvirent (kjøper), eller til behørig skriftlig legitimert befullmektiget for denne. Kvitteringen (i tilfelle bilagt med legitimasjonen) skal transportvirksomheten sende utsalgsstedet så snart varens utlevering er skjedd.

Det er transportvirksomheten forbudt å utlevere brennevin til noen person som åpenbart er under 21 år, og vin, fruktvin og mjød til noen som åpenbart er under 18 år.

Politiet har adgang til når som helst å kontrollere de omhandlede blanketter med gjensparter.

Vedkommende departement skal godkjenne skjema for blanketter.

Finner vedkommende departement at en transportvirksomhet ikke yder tilstrekkelig garanti mot misbruk, når det gjelder transport eller utlevering av rusdrikk, — kan departementet nekte transportvirksomheten å motta brennevin, vin, fruktvin og mjød til transport og utlevering.

17 janr. § 3. Nærværende forskrifter omfatter ikke den transportvirksomhet som drives av A/S Vinmonopolet eller samlag, og heller ikke de tilfelle hvor brennevin, vin m. v. sendes til A/S Vinmonopolet eller til samlag.

§ 4. Overtredelse av disse forskrifter straffes efter § 47 i lov av 5 april 1927 med tilleggslover av 6 mai 1932 og 29 juni 1934, såfremt ikke annen straffebestemmelse medfører høiere straff.

17 janr. Kongelig resolusjon.

I. Med hjemmel av § 1 i lov om midlertidige innførselsforbud m. v. av 22 juni 1934 bestemmes som gjeldende inntil videre:

1. Adgangen til å innføre østers og østersyngel her til landet skal være avhengig av at der ved innførselen forelegges tollvesenet skriftlig erklæring fra Handelsdepartementet eller den institusjon som departementet dertil bemyndiger, om at departementet eller vedkommende institusjon samtykker i innførselen.
2. Handelsdepartementet bemyndiges til å treffe de videre forfoininger som er nødvendige til gjennomførelsen av den under punkt 1 nevnte regulering av innførselen.

II. Disse bestemmelser settes i kraft straks.

Utgiver: Byråchef M. Hofgaard